

PISMO MOJEMU DREVESU

Drago moje drevo,
pišem ti v tišini jutranje megle,
ko se gozd še preteguje iz sanj
in rosne kaplje tiho sdrinjajo po tvojih vejah
kot besede, ki jih še iščem.

Tvoj horeminski splet je pismo zemlje,
ki ga berem s prsti -
vraha nit šepeta zgodbo o življenju,
ki ga držiš skupaj:
o gobah, ki pletejo mostove,
o pticah, ki se vračajo v tvoj objem,
o žuželkah, ki pisarijo med tvojim listjem.

Ti si moj učitelj ekosistemov,
tih arhitekt ravnovesja,
ki ga ljudje tako pogosto prevecemo.
Tvoja krošnja je hatedrala listne pestrosti,
v kateri vraha žival najde svoj glas,
vraha rastlina svojo pot k svetlobi.

A danes ti pišem tudi zaradi shubi,
tjem, da čutiš vročino bolj kot jaz,
ko poletja postajajo predolga in preostra.
ko veter prinosa suhe zgodbe
in ko tvoja lubja prebija novi škodljivci,

ki jih je pihhicala toplota,
ki je ne poznaš iz starih časov.

Gledam te, moj prijatelj,
laho se boriš z burinimi nevihtami,
laho naglo odnašajo tiste,
ki so stali ob tebi stoletja.
Gozd šumi drugače,
v njegovem glasu je smuk,
a tudi vztrajnost.

Zato ti pišem to pismo,
kot obljubo in prošnjo:
da bom tvoj glas, ko ga ljudje ne slišijo,
da bom spoštoval tvojo senco,
da bom širil tvoje zgodbe naprej.

Ker ti nisi le drevo.
Si in dom, zavetje, moč,
čarovna hapsula planeta,
ki ga še vedno lahko poredravimo.

In dokler stojiš,
bom verjel,
da lahko stoji tudi naš svet.

Levi Gradšnik
G-4.1